

Vi prøver:

Ny Mamiya/Sekor med både pletmåling og gennemsnitsmåling

I det ydre ligner det nye Mamiya/sekor ethvert andet 35 mm eenøjet spejlreflekskamera, og vi er i dag så vant til, at et sådant apparat har lysmåling gennem objektivet, at det i sig selv ikke er nogen nyhed længere. Det nye er imidlertid, at Mamiya/sekor 1000 DTL har to målesystemer. De kan bruges valgfrit blot ved at skifte

om på en knap, der er anbragt foran til venstre på kamerahuset.

Hvilken fordel er der nu ved at have to målesystemer til rådighed?

Det er jo sådan, at gennemsnitsmålingen i langt de fleste tilfælde vil give gode måleresultater, blot man indstiller efter det resultat, som måleren giver, når man retter kameraet mod det valgte motiv-

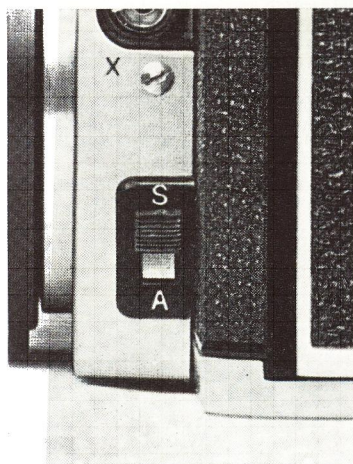
udsnit. Dette gælder især ved sort/hvide optagelser, hvor vi jo har et negativmateriale, der har endog meget store tolerancer. Noget mere held skal der til, hvis man kritisk bruger en gennemsnitsmåler ved farvefotografering, og for begge områders vedkommende gælder det, at man nok vil foretrække spotmåleren, hvis man vil

have helt perfekte målinger.

Spotmåleren er imidlertid vanskeliggere at arbejde med, fordi den ved mange motiver stiller den ukyndige i en valgsituation, som kræver ret stor indsigt. Har man imidlertid den større erfaring, som spotmåleren kræver, tilfredstiller denne metode selv strenge professionelle krav, og det er da også den metode, som langt de fleste mere avancerede fotografer foretrækker. Kun når man bruger spotmåleren, som om den var en gennemsnitsmåler eller bruger den forkert, vil den give mange skuffelser – flere end gennemsnitsmåleren.

I Mamiya/sekor 1000 DTL er gennemsnitsmålerens to CdS-celler placeret i søgerens pentaprisme på helt traditionel måde. Spotmålerens CdS-celle er placeret bagved et halvtransparent stykke af svingspejlet, og her har man også været utraditionel, idet man har placeret cellen under spejlets bagkant. Det betyder igen, at matskivens markering for det område, hvormed man skal fiksere det motivområde, man vil detailmale, ikke sidder i midten, men i underkanten. Derved generes man ikke af, at måleområdet er lidt mørkere, end den iøvrigt lyse matskive.

I begyndelsen forekommer placeringen af det afgrænsede felt naturligvis en smule akavet – vel at mærke dog kun for den, der har brugt andre kameraer, hvor feltet som regel dækker nogenlunde samme område som det mikroprisme, der i reglen sidder midt i matskiven.

Omskiftningen mellem de to målesystemer sker på kameraets forside (S står for »spot«, og A står for »average«). Billedet til venstre.

Her er et udpræget gennemsnitsmotiv – uden alt for lyse partier, og der er heller ingen dybe skygger, som kræver tegning. Sådan et motiv kan uden videre måles med gennemsnitsmåleren uden at flytte kameraet fra det valgte billedudsnit.

Måleren tilkobles ved at trykke hurtigoprækket ind mod kamerahuset. Denne konstruktionsdetalje sikrer, at der kun bruges strøm, når måleren faktisk anvendes. For at strømmen ikke skal sluttes, når kameraet ligger i beredskabstasken, er der anbragt en afbryderknop i hurtigoprækkets akse. Når den påvirkes, springer oprækket ind mod kamerahuset, samtidig med at strømmen er afbrudt.

For »venstreøjede« fotografer, og dem findes der faktisk en del af, er dette at skulle trykke hurtigoprækket ind mod kamerahuset, samtidigt med at man ser i søgeren – en temmelig akavet operation, fordi man roder sig selv i højre øje med tommelfingeren.

Når måleren tilkobles, blændes objektivet samtidigt ned til den valgte blænder. Lyset måles altså efter »stop-down«-metoden. Denne metode fritager konstruktørerne for at skulle lave en speciel kobling mellem blændermekanisme og målersystem, og det vil igen sige, at man kan vælge mellem alle automatiske objektiver med Praktica-Pentax gevind. Ja for den sags skyld også manuelle- og forvalgsobjektiver, men så skal man blot

I søgeren ser man tydeligt hvilket målersystem, der for øjeblikket er tilkoblet. Billedet til højre.

huske at blænde ned med hånden.

Filmfølsomheden indstilles ved at løfte den yderste ring på tidsindstillingsknappen, og skalaen går fra 25 til 3200 ASA. Ved ekstremt svagt lys giver måleren intet udslag. Man skal helt ned på lysforhold, der kræver omkring 1 sek. ved 800 ASA, og det hører jo i forvejen til undtagelserne.

Selve lysmålerskalaen i søgeren er af allerenkleste slags – kun en viser, et omvendt C, der tjener som indstillingsmærke og markering for over- og underekspoliering. Altså ingen mulighed for at kontrollere de indstillede tid- og blænderværdier i søgeren, og det er egentlig et spørgsmål, om ikke denne enkle løsning er den mest funktionelle – simpelthen, fordi der intet er til at distrahere under en hurtig indstilling. Løvrigt er måleren særdeles følsom inden for det område, den spænder over.

Selve åbningen i det omvendte C, der tjener som indstillingsmærke, svarer til det udsving, viseren gør, når der blændes een blænder op eller ned. Det vil sige, at man helt tydeligt kan indstille halve blænderværdier.

Begge målesystemer viste sig at give helt pålidelige resultater i praktisk brug, når de anvendtes med hensyntagen til deres egenart.

Mamiya/sekor 1000 DTL koster ca. 1500 kroner med f/1,8 objektiver, det ligger altså i den udpræget populære mellemprikklasser. I den klasse hævder kameraet sig absolut godt, og den eneste irriterende detalje, jeg kunne finde, var, at hurtigoprækket går for ujævnt.

Objektivprogrammet omfatter tre normalobjektiver med lysstyrkerne f/1,4, f/1,8 og f/2,0, vidvinkelobjektiver på 28 og 35 mm med lysstyrke 2,8, et makroobjektiv 60 mm f/2,8 med indstillingsområde fra 23,5 cm til uendeligt samt teleobjektiver på 135, 200 og 400 mm. H. J.

Et modlysbillede er et oplagt motiv for spotmåleren. Silhuetbilledet er et resultat af kritikløs brug af gennemsnitsmåler, mens det mere normale billede er målt mod drengen med Mamiyas spotmåler.